

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๙

อำนาจของธรรมกล่อมใจ

ก่อนจึงหัน

เรื่องอาหารนี้สำคัญมาก เราอยากจะรู้ความสำคัญระหว่างอาหารกับธรรมนี้ รู้ได้ชัดเจนเรื่องอาหารนะ เพราะฉะนั้นวันนี้จึง คิดดูซิพระตั้ง ๕๘ มาฉัน ๒๖ หากมีอย่างนั้น เป็นอัครยาศัยของพระแต่ละองค์ๆ ไม่มีใครบังคับ จะอดสักกี่วันๆ ท่านจะทดสอบอยู่ภายในจิตของท่าน ถ้าน้อยไปมาร่างกายเครื่องมือสำหรับใช้เพื่อธรรมก็ร่อยหรอลงไปทางธรรมจะเจริญ เมื่อร่างกายเครื่องมือไปไม่รอดแล้วก็ไปไม่ได้ เนอะ ต้องผ่อนผันสั้นยาวให้พอดีพอดี อาหารสำคัญ ถ้าได้อิ่มหมีพืหมาแล้วเป็นหมาไปเลย เข้าใจไหม ถ้ากินมาก ๆ อิ่มหมีพืหมาแล้วเป็นหมาไปเลย ไม่ใช่อิ่มหมีพืมนนะ ต้องระวัง

คำเหล่านี้ท่านทั้งหลายเคยได้ยินไหม เราเป็นลูกชาวพุทธไม่ได้ยินกัน บอกไม่ค่อยได้ยินเราไม่อยากจะพูด ว่าไม่ได้ยินคำพูดอย่างนี้นะ เพราะไม่มีใครสนใจปฏิบัติธรรม ผู้ปฏิบัติธรรมจะเจอเหตุการณ์ต่างๆ ยิ่งภายในจิตนี้พิสดารมาก อย่างพระพุทธเจ้าดูพวกเปรตพวกนรกอเวจีมีเท่านั้นหลุมเท่านั้นหลุม ดูจากพระทัยมองเห็นหมดเลย นั่นละ ศาสดาองค์เอกเอามาสอนพวกเรา แล้วพวกเราตาบอดหูหนวก ใจบอดอีกไม่ยอมเชื่อ แล้วจมกันไปๆ พระพุทธเจ้าองค์ไหนมาที่มาหลอกโลกไม่เคยมี ฟังซิ ทำความปรารถนามา ๑๖ อสงไขยบ้าง ๘ อสงไขยบ้าง ๔ อสงไขยบ้าง นี่ประเภทของพระพุทธเจ้าที่ได้มาสั่งสอนสัตว์โลกเป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทั้งนั้น จากพระญาณหยั่งทราบเรียบบร้อยๆ

ถ้าลงได้หยั่งลงไปแล้วไม่มีอะไรค้านได้เลยพระญาณ ไม่ว่าจะพระพุทธเจ้า สวากความแม่นยำเต็มภูมิของแต่ละพระองค์ๆ นั่นแหละ นี่พระพุทธเจ้าเสียด้วย แล้วไม่มีพระองค์ใดด้วย พระพุทธเจ้ามีที่พระองค์ จะปฏิเสธว่าบาปไม่มีบุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นิพพานไม่มีไม่เคยมี ยอมรับแบบเดียวกันหมด เหมือนพวกเราที่ตาดีหูดีมองไปไหน เขาว่าอันนั้นๆ เป็นอย่างนั้นๆ ไปดูเห็น หมดการปฏิเสธ ยอมรับกันๆ ในบรรดาคนตาดีหูดีต่างๆ แต่คนตาบอดชนแต่ต้นไม้ มันไม่ได้ยอมรับว่ามีว่าเป็น

ขอให้พากันคิดให้ดี พวกเราพวกคนโง่ ขอให้เชื่อผู้ฉลาด ให้ยึดหลักเกณฑ์ของผู้ฉลาด บิ๊กบิน เอ้า ทุกข์ยอมรับไป ทุกข์เพื่อสุขจะเป็นอะไรไป ไร้สุขเพื่อทุกข์นี่ชิมันจมพวกที่สุขเพื่อทุกข์นี่สุกเอาเผากิน พวกนี้นะ อะไรๆ ถูกมือแล้วคว่ำมาๆ มันเป็นยาพิษๆ จม ต้องใช้ความพินิจพิจารณาบ้างซิ ศาสดาองค์เอกสอนโลกนี้สอนด้วยความพินิจพิจารณา ถูกต้องแม่นยำทั้งนั้น แล้วพวกเราที่จะรับอรรถรับธรรมควรพิจารณา

ตามศาสดา อย่าวิ่งแต่ตามกิเลสๆ มันจะพาจมกันตลอด ผู้จมนักก็จมไป ผู้อยู่ข้างหลัง
กิเลสก็บอกว่ารกไม่มีๆ ปฏิเสธแล้ววิ่งตามกันไป พวกนี้วิ่งตามมันไป เอาละให้พร

หลังจั้งหัน

(โยมเอาเด็กพิการมาแต่กำเนิดให้หลวงตาพิจารณา) เออ จะว่าไฉนกรรมของสัตว์
ก็เท่านั้นแหละ เป็นได้ทั่วๆ ไป ท่านจึงว่ากรรมของสัตว์ ใครจะไปคาดไปคิดเอาตาม
ความเห็นของตนไม่ได้นะ ถ้าจะคาดจะคิดตามความเห็นของตน ให้เป็นไปตามความรู้
ความเห็นของตนแล้วศาสนาก็ไม่มี ศาสนาอยู่เหนือความรู้ความเห็นของคนมีกิเลส
ทั้งหลาย กลั่นกรองมาจากพระพุทธเจ้า กัมมัม สตุเต วิภชติ ยทิท หีนปุณณิตัม กรรม
ย่อมจำแนกแจกสัตว์ให้ประณีตเลวทรามต่างกัน ไม่ได้บอกว่าใครจะไปจำแนกได้
กัมมัสสุโกมุหิ กมุทายาโท คือเรามีกรรมเป็นของเรา เราเป็นผู้สร้างกรรมดีกรรมชั่ว
กรรมก็มาเป็นของเรา ถ้าดีก็เป็นสมบัติของเรา ถ้าชั่วก็เป็นภัยต่อเรา นี่ละท่านแสดงไว้
ออกจากรุ่นสุดท้ายท่านก็ว่า กลุยาณั วา ปาปกัม วา ตสฺส ทายาทา ภวิสฺสนฺติ คือกรรม
ดีกรรมชั่วทั้งหลายนี้มารวมอยู่ที่เรา เราเป็นเจ้าของจะรับผิดชอบ ทำบาปหรือทำบุญ
เอาไว้เราจะรับผลกรรมนั้นด้วยกัน ท่านบอกไว้แล้ว ใครอย่าไปฝืนพระพุทธเจ้านะ

(ชาวอำเภอพล จ.ขอนแก่น ขอกราบอนุญาตนถ่ายทอดภาพและเสียงจากสถานี
วิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน ออกทางเคเบิลทีวีของอำเภอพล และอำเภอชุมแพขอ
ออกทางเคเบิลทีวีด้วย) ไม่มีความเสียหายอะไรไม่ใช่หรือ (ไม่มีครับ) เขาออกเรื่อง
ของเราๆ ก็เราไม่ใช่เป็นมหาโจรปล้นบ้านปล้นเมืองพอจะออกไม่ได้ใช่ไหม เราทำ
ประโยชน์เพื่อโลกเพื่อสงสาร ออกก็ออกเพื่อประโยชน์แก่โลกสงสารจะผิดไปที่ไหน ไม่
เห็นผิด เพราะฉะนั้นเขาจะออกก็ออกได้เลย เราเล่าเรื่องเล่าราวตามความดีชั่ว จาก
ความเคลื่อนไหวของคนเรานั้นแหละ เป็นยังไงต่อยังไง พุดไปตามนั้นเท่านั้นเองไม่เห็น
มีอะไร

เราเสียดายตอนพ่อแม่ครูจารย์มันยังมีชีวิตอยู่ เสียดายอย่างถึงใจจริงๆ ไม่ใช่
ธรรมดา เสียดายอย่างหลวงปู่มั่นที่ท่านแสดงนี้ไม่เคยมีในชีวิตของเราว่าได้ยินจาก
ใคร ไม่มี ได้ยินจากหลวงปู่มั่นหรือพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้เท่านั้น แต่นั่นไม่มีเครื่องอัด
อะไรเหล่านี้ไม่มี เวลาท่านเทศนาว่าการ คือจิตมันขยับ ที่พระพุทธเจ้าแสดงธรรมแต่ละ
ครั้งๆ บรรดาสัตว์โลกบรรลุมรรคผลนิพพานมีจำนวนไม่น้อย ดูเป็นหมื่นๆ แสนๆ
บอกจำนวนก็มี บอกจำนวนไม่น้อยก็มี

แต่ก่อนที่เรายังไม่ได้ออกปฏิบัติ และยังไม่ีหลักมีเกณฑ์ภายในจิตใจพอจะเป็น
เครื่องเทียบเคียงกัน ก็ไม่ค่อยมีข้อหนักแน่นอะไรมากนัก แต่พอปฏิบัติเข้าไป จิตใจมี
หลักมีเกณฑ์เป็นเครื่องรับกันๆ ได้มาฟังเทศน์พ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้แหล่ จึงได้พุด ก็มัน

เป็นในตัวของเราเอง ตาก็เห็นอยู่ หูก็ได้ยินอยู่ อะไรๆ ก็เหมือนปรกติ แต่มีธรรมชาติอันหนึ่งหลักใหญ่ก็คือใจ ปรากฏว่ามันดับอยู่ถึงสามวันจากการฟังเทศน์ท่าน ฟังซิณะอะไรดับก็ไม่รู้นะ ถ้าพูดให้มันตรงๆ ก็คือว่ากิเลสไม่ได้ออกพ้นพาน ธรรมตีหัวมันไว้ถึงสามวันจากเทศนาของท่าน เราเลยไม่ลืม ก็เป็นหนเดียวเท่านั้น

ท่านเทศน์ระยะแรกๆ นี่ถึงสี่ชั่วโมง พระนั่งอยู่เหมือนหัวต่อเหมือนไม่มีคนเสียบ เสียงของท่านกังวาน สี่ชั่วโมง ลดลงมาสามชั่วโมงถ้าท่านประชุมเทศน์วันไหน เพราะไม่มีใครนี้ มีแต่พระล้วนๆ เทศน์อยู่ในป่า แล้วก็ลดลงมาสองชั่วโมง จากนั้นแล้วก็หยุดเลย ฟังเทศน์ท่านนี่ฟังสามสี่ชั่วโมง ไม่ได้สนใจกับเวล่ำเวลา ทุกอย่างขึ้นอยู่กับใจ ใจไม่ดีไม่ตื่น ใจมีธรรมเป็นเครื่องเกาะเกี่ยวเป็นเครื่องอาศัย เป็นเครื่องเสวยเสียดเท่านั้นเองเย็นไปหมด เป็นอย่างนั้นนะ นั่งสี่ชั่วโมงนี้ไม่รู้ว่าความเหน็ดเหนื่อยเป็นยังไง ไม่สนใจ คือจิตได้ตีธรรมเสียดอย่างเดียวเท่านั้น

ที่นี้เวลามันมีหลักมีเกณฑ์เป็นเครื่องวัดกัน ก็เอาอันนี้แหละวัดกับธรรมท่าน เช่นเวลานี้เรากำลังพิจารณาติดอยู่จุดนั้นๆ เวลาท่านเทศน์ไปพอจวนถึงจุดนั้น ที่นี้จ่อละเรา จ่อของเราให้มันรับกัน พอมาถึงนั้นท่านผ่านปึ้งเลย ก็ท่านรู้แล้วเรายังไม่รู้ ผ่านปึ้ง โดดตามท่านได้ก้าวหนึ่งก็เอา สองก้าวก็เอา ฟังอยู่เรื่อยๆ ก้าวไปเรื่อยๆ ที่นี้มันก็ย้อนไปคิดถึงเรื่องพระพุทธเจ้าแสดงธรรม บรรดาสัตว์ได้บรรลุมรรคผลนิพพานจำนวนไม่น้อย หรือว่าเป็นหมื่นๆ แสนๆ ก็มีบอกไว้ จำนวนไม่น้อย ที่นี้เชื่อ เพราะหัวใจแต่ละหัวใจมันค่อยขยับไปอย่างเดียวกันสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม หรือผู้มีอุปนิสัยปัจจัยที่จะควรรู้ควรเห็นได้อย่างรวดเร็วก็เกาะติดๆ ไปเรื่อยๆ นั้นแหละ เชื่อเลยที่นี้

เทศน์แต่ละครั้งนี่ขยับขึ้นเรื่อยๆ นะจิต ท่านเทศน์แต่ละครั้ง คือท่านถอดออกมาจากหัวใจท่านจริงๆ ท่านไม่มีอะไรสงสัย เทศน์ตรงไหนๆ แม่นยำๆ ที่นี้ผู้ฟังก็เพลินซิ ไม่ได้มีคำว่าเห็นจะ ไม่เคยมีพ่อแม่ครูจารย์มันเทศน์นี้ เห็นจะไม่เคยมีเลย มีแต่ต้องๆ ด้วยความเด็ดเฉียบขาดจากความรู้จริงเห็นจริงของท่านออก นั่งสี่ชั่วโมงนี้ โอ้ย เวล่ำเวลาไม่สนใจ ท่านจบลงแล้วยังเพลินอยู่ นี่ละอำนาจของธรรมกล่อมใจ แน่ว ที่นี้ผู้ที่อยู่ในขั้นความสงบนี้ พอท่านเทศน์ปึ้งเข้าแล้วเข้าสู่ความสงบแน่วเลย ต่างกันกับผู้ก้าวเดินทางวิปัสสนาปัญญา

ผู้ก้าวทางด้านวิปัสสนาทางด้านปัญญานี้จะขยับตามนะ ใจดวงเดียววันี่แหละเวลานั่งอยู่ในขั้นนั้นเป็นอย่างนั้น ขั้นนี้เป็นอย่างนี้ เมื่อจิตก้าวออกทางด้านปัญญาแล้วเทศน์นี้มันจะไม่อยู่นะ ขั้นความสงบ นี่เหมือนแม่กล่อมลูกด้วยบทเพลง ลูกก็หลับไปเลย อันนี้จิตก็แน่วลงเลย นี่จิตเข้าสู่ความสงบ ที่นี้พอจิตก้าวออกทางด้านปัญญานี้ขยับตามนะไม่อยู่ ท่านเทศน์นี้ขยับตามๆ เรื่อยๆ ไปเลย เราพูดจริงๆ เราไม่ได้ประมาทครูบาอาจารย์

องค์ใด แต่ที่เราฟังมานี้ยกนิ้วให้เลย มีพ่อแม่ครูจารย์มันองค์เดียวเท่านั้นที่เราได้ยินได้ ฟังเต็มหูเต็มตาของเรา จึงว่าลงอย่างสุดขีดกับพ่อแม่ครูจารย์มันนี่นะ ท่านจะเอาอะไร จากเรามอบถวายได้เลย

ถ้าว่ามหาคันนี้มันโง่จะตาย ให้เป็นหมามันก็เป็น ให้เป็นหมูมันก็เป็น ให้เป็น อะไรมันก็เป็นหมด มันยอมรับหมด จะเอามันไปฆ่าได้ไหม ได้เลยทันที มันเข้าใจไหม ยิ่งเหลือแต่ฆ่านะ ให้เป็นหมูมันก็เป็น ให้เป็นหมามันก็เป็นด้วยความพอใจเคารพ เลื่อมใส ทีนี้ก็ยังเหลืออยู่แต่ เอามันไปฆ่าจะได้ไหมมันโง่จะตายไป มหาคันนี้ใส่หมา เข้าไปมันก็เจ็บอะไรมันก็เจ็บ เอ้า เอามาฆ่าเสีย มอบเลย นี่ละจิตถ้ามันได้ลงแล้วเป็น อย่างนั้น หมอบ ๆ หมอบราบ ๆ เลย มีองค์เดียวเท่านั้นที่เราฟังเทศน์มานี้

เสียงท่านกังวานเสียงบรรจงด้วย ทีนี้พอธรรมะท่านออกมาก ๆ ฟุ้ง ๆ มาก บรรจงก็เร่งเครื่องเหมือนกันนะ หากเร่งเครื่องตามนิสัยบรรจง ถ้าเป็นนิสัยคล้องตัว รวดเร็วไปนี่มันก็เร็วของมัน ฟุ้ง ๆ ไปเลย อย่างพ่อแม่ครูจารย์มันนี่เป็นนิสัยบรรจง เหมือนกับว่าข้างเดินข้ามทุ่งนา นำดูข้างเดิน นี่ท่านแสดงธรรมก็แบบเดียวกัน โอ๊ย ฟัง แล้วนี่ทุกอย่างพูดไม่ถูกเลย เวลาท่านเร่งของท่านก็เหมือนข้างวิ่ง อู๊ย นำฟังมาก มี องค์เดียวที่ถึงใจจริง ๆ จนกระทั่งทุกวันนี้เรายังไม่ลืม ธรรมะของท่านที่เข้าถึงใจเรา หมอบราบ ๆ นี่ไม่เคยลืมเลย

เห็นท่านแม่ที่สุครูป รูปที่ตั้งอยู่ข้างหน้า เราเดินฉากมาข้างหน้า พอเห็นท่าน หมอบเลย หมอบในหัวใจ นี่ ๆ รูปนี้ นั่นละถ้าลงได้ลงแล้ว มองเห็นที่ไหนเมื่อไรแล้ว หมอบ ภายในจิตหมอบทันที ๆ เลย นี่ละเรียกว่าเคารพอย่างถึงใจ มีท่านเท่านั้นที่เอา เราได้ จะว่าตัวทิฐิมานะก็ไม่ผิด อย่างที่ว่าถกเถียงกับท่านนี้ไม่มีใครสู้แหละ ก็มีเรา ถกเถียงหาอะไร หาเหตุผลหาหลักหาเกณฑ์ตามนิสัยของเรา อะไรถ้ามันไม่แน่ใจ อย่างนี้ การปฏิบัติทางความพากเพียรมันก็ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้ามันลงจุดไหนแล้ว ทุ่มเลย ๆ นี่ละที่ถกเถียงท่านตรงไหนที่มันยังลงกันไม่ได้นี่ถกเถียงท่าน คือถกเถียงหา หลักความจริงที่จะลง พอท่านวางนั้นหมอบปั๊บ ทีนี้ฟุ้งเลย ไม่มีอะไรเสียดายละถ้าลงลง อย่างนั้น นี่ละที่ว่าถกเถียง

ท่านก็ไม่มีอะไรกับเรานะ เพราะท่านรู้จักนิสัยเรา ครูบาอาจารย์หรือบรรดา ลูกศิษย์ลูกหาท่าน นับแต่ชั้นผู้ใหญ่มาโดยลำดับเราก็อ่ตราบมาเป็นลำดับ จนกระทั่งทราบ ต่อหน้าต่อตาว่าเพื่อนฝูง ครูบาอาจารย์ที่มาเล่าให้ฟังนี้ บรรดา ลูกศิษย์หลวงปู่มันไม่มี ใครจะหัวแข็งเหมือนท่านมหาว่างั้นก็มี ท่านมหาหนี่เถียงเก่ง ว่าอย่างนั้นก็มี เราฟังด้วยหู ของเราเอง เถียงเก่งมากกว่างั้น ไม่มีใครจะเถียงพ่อแม่ครูจารย์มันได้เลย แต่ท่านมหาหนี่ นักเถียง สู้ไม่ถอย เวลาหมอบก็หมอบจริง ๆ ถูก ยอมรับ ตรงไหนที่ลงแล้วหมอบทันที

เลย ที่นี้ท่วมเลย ถ้าลงได้ลงแล้วท่วมทั้งตัวเลย ถ้าไม่ลงมันคาราคาซังยังไง เพราะฉะนั้นจึงต้องโต้ตอบหรือซัดกันหาความสัตย์ความจริง ที่นี้โลกเขาเป็นโลกกิเลสมันก็เข้าใจว่าถกเถียงอะไรๆ กันไป แต่ภายในใจไม่มี ที่นี้ท่านไม่มีอยู่แล้ว กับเราหาความจริงนี้มันก็เข้ากันได้ ท่านไม่เห็นมีอะไรกับเรา

เวลาขึ้นเวทีพีดกันนี้กับท่านของง่ายเมื่อไร แล้วก็ธรรมดาๆ คือท่านเป็นธรรมล้วนๆ แล้ว เราก็มุ่งเพื่อธรรมเพื่อความสัตย์ความจริงมันก็เข้ากันได้ซิ คนอื่นเขามาฟังไม่ทราบ พอโวกั๊กขึ้นมานี้ นี่ทะเลาะกันแล้ว ไปนั่นเลย เขาไม่เข้าไปแ่งธรรมะ เราเข้าไปแ่งธรรมะ เป็นอย่างนั้นละ นี่รูปของท่านอยู่ข้างหน้าศาลา ตอนเราผ่านมานั้น พอมองเห็นบัพหมอบทันทีๆ ไม่เคยพลาด พอมองเห็นบัพหมอบทันทีเลย ลงตลอดๆ บรรดาครูอาจารย์ที่แตกฉานมากในสมัยปัจจุบันนี้ยกนิ้วให้หลวงปู่มันเลย ทางภายในก็เอา เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมมานี้เปิดจ้าไปหมดเลย

บางทีพวกเทวดาเขามาขอร้อง ท่านเล่าให้ฟัง เวลาเขามาฟังเทศน์ท่านตอนกลางคืน มาทุกชั้นของเทวโลก ฟังซิมีหรือไม่มี นี่พ่อแม่ครูจารย์มันเป็นผู้พูดนะ ทำมหาพรหมก็มา นุ่นของง่ายๆ เมื่อไร เทวโลกคือสวรรค์ ๖ ชั้นขึ้นไปหาพรหมโลก รวมแล้วเรียกว่าเทวโลก มาทั้งนั้น ที่นี้เวลามาแล้ว เขาขอพรจากท่าน เวลาท่านไปบิณฑบาตที่เขา รวมไปถึงบาตร เขาก็มีโต๊ะเล็กๆ หรือเก้าอี้เล็กๆ เก้าอี้ป่านั้นแหละ ให้ท่านได้นั่ง แล้วเขาก็ห้อมล้อมคอยรับฟังคำอนุโมทนาจากท่าน พอรับบาตรเสร็จแล้วท่านก็มานั่งบิ๊ป ท่านก็ให้พร พอให้พรแล้วเขาก็สาธุ แล้วก็กลับไป

ที่นี้พวกเทพทั้งหลายเขามาขอพรจากท่านว่า ขอให้ท่านได้เดือนประชาชนที่เขาใส่บาตร พวกเทพนะ เวลาเขาใส่บาตรท่านท่านก็อนุโมทนาให้เขานั้น ขอให้เขาสาธุตั้งๆ เทวบุตรเทวดาสาธุการอยู่ทุกแห่งทุกหนเขาจะได้รื่นเริงบันเทิง นี่พวกหัวหน้าเทพมาขอร้องจากท่าน ท่านก็เตือนเขา เวลาให้พร เอ้า พวกสุ บางทีพวกในป่านะ สุสาธุตั้งๆ นะ ให้พวกเทวบุตรเทวดาทั้งหลายได้ฟังบ้างซิ ท่านว่านั่น ท่านไม่ได้บอกว่าเขาขอร้องท่าน เขาก็สาธุลั่น ที่นี้พอเทวดาทั้งหลายเขามาเฝ้ามาฟังเทศน์ท่าน อู๋ย เขาพอกพอใจเขารื่นเริงบันเทิงได้ยินคำประชาชนสาธุการกับเวลาตุ้เจ้าหลวงให้พร นั่นละเป็นอย่างงั้น พวกเทพมาขอร้อง

ท่านพูดกับลูกศิษย์ลูกหาท่านพูดธรรมดาเหมือนเราพูดทั่วๆ ไปกับประชาชน เพราะท่านรู้เหมือนกันหมดเลย แต่ในสถานที่ไม่ควรจะพูดเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ นะ ท่านจะไม่เอามากล่าวเลย พอถึงขั้นท่านพูดนี้ โอ๋ย จะแจ้งไปหมดเลยพวกเทพ นี่ก็ออกมาจากองค์ศาสดา เทวบุตรเทวดา ดังที่ท่านแสดงพุทธกิจห้า อหุตฺตรตฺเต เทวปญฺหาก็ ตอนเที่ยงคืนท่านแก้ปัญหาเทศนาว่าการสอนพวกทวยเทพทั้งหลาย นี่ก็อยู่ในโปรแกรมหรือ

อยู่ในโครงการพุทธกิจห้าข้อของท่านเหมือนกัน คือตอนสามสี่โมงทรงแสดงธรรมโปรดประชาชนทั้งหลาย มีพระมหากษัตริย์เป็นต้น

พอตกค่ำเข้ามาประทานพระโอวาท ปิโทเส ภิกขุโรวาท กัมมบรรดาพระเจ้าพระสงฆ์ทั้งหลาย นีวาระที่สอง วาระที่สาม อพุทธตเต เทวปัญหากัมม กัมมปัญหาและเทศนาว่าการอบรมพวกทวยเทพทั้งหลาย สี่ ภพเพทพพา วิโลกานัม เล็งญาณดูสัตว์โลกจากพระญาณ เล็งญาณดูสัตว์โลก ใครจะมีอุปนิสัยปัจจัยนิสัยแก่กล้าขนาดไหนแล้วมาเกี่ยวข้องกับชีวิตสั้น พระองค์จะเสด็จไปโปรดคนนั้น พอหลังจากนั้นแล้วเสด็จไปโปรดเขา ปุพฺพณฺเฑห ปิณฺฑปาทนฺจ ตอนเช้าเสด็จออกบิณฑบาตโปรดสัตว์อีกประเภทหนึ่งเสด็จออกบิณฑบาต เขาได้เห็นได้ยินก็เป็นมงคลแก่หูแก่ตาของเขาอย่างมากทีเดียว ท่านรับสิ่งอะไร ๆ นี้ จะเป็นมหามงคล ๆ จากเวลาท่านเสด็จออกบิณฑบาต

นี่ละพุทธกิจห้า พระพุทธเจ้าทรงทำเอง เรื่องของศาสดาจึงต่างจากโลกอยู่มาก ไปที่ไหนเป็นมงคลสูงสุด ๆ พุทธนี่ก็มาจากพ่อแม่ครูจารย์มั่น ที่จิตใจเรานี้ลง ลงสุดขีดเลยกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น เรียกว่าลงสุดขีด ดูชินนักรูปของท่านอยู่หน้าศาลาใหญ่ ออกมาที่ไรไม่เคยพลาด หากเป็นหลักธรรมชาติของจิตที่มีความเคารพเทิดทูนท่านอย่างสุดหัวใจอยู่แล้ว พอมองเห็นบีบจิตมั่นจะหมอบทันที ๆ เลย นีรูปร่างหน้า

ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติศีลธรรมนะ จิตใจมีตั้งแต่พื้นแต่ไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดน เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น จะก่อความสงบร่มเย็นให้โลกไม่เคยมี ก่อไฟเผาโลกมีทั่วโลกดินแดน เพราะไม่มีธรรม ถ้ามีธรรมสงบร่มเย็น ให้พากันปฏิบัติธรรม จิตใจตัวดีตัวดีไม่มีใครเกินใจ ใจดีก็ดีกว่าคนอง ตัวดีดีตัวดีดี เอาคำบริการ ถ้าผู้ฝึกหัดจิตใจใหม่ ๆ ให้เอาคำบริการปิดช่องที่มันจะคิดเรื่องพื้นเรื่องไฟเผาไหม้ตัวเองออกมาทางสังขารคือความคิดปรุง

แล้วเอาความคิดปรุงทางด้านธรรมะ เช่นพุทฺโธ หรืออัมโม หรือสังโฆ บทใดก็ได้ปิดช่องมันไว้ เอาสติจับไว้ตรงนั้น จิตจะมีความสงบร่มเย็น หนักเข้า ๆ จิตตั้งฐานได้เป็นความสงบร่มเย็น เป็นพื้นฐานเป็นลำดับลำดับตา จนกระทั่งก้าวเข้าสู่สมาธิเป็นหินทั้งแท่งเลย จิตที่เป็นสมาธิจริง ๆ เหมือนหินนะ แน่นปឹងเลย แต่ได้แค่นั้นนะ จากนั้นก้าวออกทางด้านปัญญา ที่นี่แพรวพราว สว่างกระจ่างแจ่มรอบไป ๆ กว้างออก ๆ ลึกซึ้ง ๆ ทางด้านปัญญา พร้อมทั้งดูเรื่องภายนอก พร้อมทั้งดูกิเลสของตัวเอง ตามทันกันทุกประเภท ๆ พันทุกขไปเลย เป็นขั้นเป็นตอนอย่างนี้ ให้ท่านทั้งหลายฟัง

จิตให้มีธรรมเป็นที่เกาะที่ยึด อย่าเอาอารมณ์ของกิเลสที่มันติดอยู่กับหัวใจเราตลอดเวลา พอเคลื่อนบีบกิเลสจะออกแล้ว เร็วที่สุดนะกิเลส ไม่มีใครตามทันง่าย ๆ ละ ถ้าสติตามทัน สตินี้ก็ต้องอาศัยครูบาอาจารย์เป็นผู้ชี้แนะ ไม่อย่างนั้นก็ไม่รู้จักเอามาใช้

แหละ สติมีอยู่ก็ไม่ใช่ มันก็คิดสะเปะสะปะไป เห็นสัตว์เห็นบุคคลถูกเหยียดหยาม ชมเชยมีน้อยมากนะ แต่ถูกเหยียดหยามมีมากในหัวใจของสัตว์โลก คนนั้นไม่ดี คนนี้ไม่ดี ต่ำหนิคนนั้นต่ำหนิคนนี้ตะไปหมด มีแต่คนไม่ดีทั่วโลก คนดีคือเราคนเดียว แต่รวมแล้วคนชั่วก็คือเราคนเดียวแหละ มันอาละวาดทั่วโลกดินแดน อย่างเงิบๆ นะ ไปไหนเอาไฟไปเผาเขา แล้วว่าตัวสร้างความคิด มีแต่ความคิดด้วยการยกโทษเขา จำใหม่ ละพวกนี้ เอาละพอ

(เดี๋ยวนี้ลูกเวลาขึ้นเดินนั่งนอน ไม่ว่าจะอะไรมันจะเียนอยู่ที่กลางอกตลอดเจ้าคะ) ใช่ๆ ยอมรับทันที (เวลาพูดกับใครก็ตามมันก็ยังอยู่ตรงนี้) อันนี้เป็นตัวของตัวตลอด อันนั้นเพียงผ่านบ้าง ตัวของตัวตลอด เอาละถูกต้องแล้ว (แล้วลูกเอาตรงนี้ตลอดใช่ไหมคะ) เออ ตลอด แล้วถึงเวลาที่จะพิจารณาทางด้านปัญญา แยกธาตุแยกชั้น อนิจจัง ทุกข์ อนตตา พวกกองเนื้อกองหนังเอ็นกระดูกอะไรๆ ให้ตีแตกกระจายกระจายออกไป เพื่อมันจะได้ปล่อยวางสิ่งที่มันยึดถือ ถึงเวลาเช่นนั้นที่เรียกว่าปัญญาก็ให้ใช้ ถ้าให้อยู่แต่ความสงบอย่างเดียวก็ได้เท่านั้น (ถ้ากำหนดแล้วมันเียนมากนี้ลูกจะใช้ดูกาย พอดูกายมันจะชัดแจ้ว พอมันไม่ชัดลูกจะกลับมาพุทโธแล้วก็เียน สติอยู่ตรงนี้ตลอด) เออ ถูกต้องแล้ว เวลาจะพิจารณาทางด้านปัญญาดังที่ว่าให้พิจารณานะ อันนี้จะเบิกกว้าง ซึ่งมาก

ตอนนี้เอาระยะนี้ก่อน พอออกจากระยะนี้ออกพิจารณาทางด้านปัญญา เบิกกว้างๆ เวลาเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าด้วยการพิจารณาทางด้านปัญญาแล้วย้อนเข้ามาสู่สมาธิสงบ เรียกว่าพักงาน (แต่เวลาทำงานลูกดูกายไปด้วย มันเหมือนภวานาอยู่ตลอด) นั้นแหละถูกต้อง ภวานาอยู่ตลอด อัตโนมัตติ เหมือนกิเลสบังคับบัญชาสัตว์โลกให้ทำงานตามอำนาจของมันเป็นอัตโนมัตติ ที่นี้พอสติปัญญามีกำลังแล้วมันปราบกิเลสแก้กิเลสเป็นอัตโนมัตติเหมือนกัน จะเดินเห็นไปไหนทำหน้าที่การงานอะไรก็ตาม จิตมีแต่จะตามฆ่ากิเลสตลอดเป็นอัตโนมัตติ ไม่อย่างนั้นแก้กันไม่ตก พอถึงขั้นสติปัญญาเป็นอัตโนมัตติแล้วกิเลสอยู่ที่ไหนตามต้อนกันได้หมดเลย เข้าใจแล้วนะ เอาละพอ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz